

ШАЙХ ХОВАНД ТАХУР МАЖМУАСИНИНГ МИНТАҚА ИСЛОМ МАДАНИЯТИДА ТУТГАН ЎРНИ

РОЛЬ МЕМОРИАЛЬНОГО КОМПЛЕКСА ШЕЙХ ХОВАНД ТАХУРА В ИСЛАМСКОЙ КУЛЬТУРЕ РЕГИОНА

THE ROLE OF THE MEMORIAL COMPLEX OF SHEIKH HOVAND TAHUR IN ISLAMIC CULTURE OF THE REGION

Калит сўзлар: шайх, Умар Валий, Хованд Тахур, Боғистон, Шош, Тошкент, ислом маданияти, сўфи, мулла, мусулмон, комил инсон, зиёратгоҳ, мақбара, масжид.

Ключевые слова: Шейх, Умар Вали, Хованд Тахур, Бағистон, Шош, Ташкент, исламская культура, суфи, мулла, мусульманин, совершенная личность, мемориальный комплекс, мавзолей, мечеть.

Key words: Sheikh, Umar Vali, Hovand Tahur, Bagistan, Shash, Tashkent, Islamic culture, Sufi, mullah, Muslim, perfect person, memorial complex, mausoleum, mosque.

Тошкент қадимдан илм-фан, маданият марказларидан бири ҳисобланади. Ушбу ҳудудда ўрта асрларда турли фан соҳалари бўйича фаолият юритган юздан ортиқ алломалар номи аниқланган. Шунингдек, Тошкент музофотида кўплаб зиёратгоҳлар ва тарихий ёдгорликлар ҳам жойлашган. Хусусан, Тошкентда Шайх Хованд Тахур, Занги ота, Хожа Аъламбардор, Юнусхон мақбаралари ҳамда Мўйи Муборак, Бароқхон, Абулқосим ва Қўкалдош мадрасалари, шунингдек, Тилла Шайх, Намозгоҳ, Хожа Аҳрор Валий, Шайх Зайниддин номлари билан боғлиқ ислом маданиятининг кўплаб тарихий обидалари мавжуд.

XVIII асрнинг иккинчи ярмида Тошкент шаҳри тўрт даҳага бўлинган. Манбаларда қайд этилишича, шимолий даҳа – Қафқол Шоший, жанубийси – Зангиота, шарқийси – Шайхонтахур ва ғарбийси – Шайх Зайниддин номлари билан эътироф этилган. Бироқ шаҳар аҳли ўртасида эса улар Себзор, Бешёғоч, Шайхонтахур ва Кўкча деб юритилган.

Тошкентнинг энг катта даҳаларидан бири Шайх Хованд Тахур (ҳозирда Тошкентдаги туманлардан бири Шайхонтахур дейилади) номи билан

аталади ва унинг мақбараси муқаддас зиёратгоҳга айланган. Шайх Хованд Тахур ёдгорлик мажмуаси XIV асрда яшаган мутасаввиф олим Шайх Хованд Тахур номи билан боғлиқ. Шайх Хованд Тахур XIII аср охирида (тахминан 1280–1290 йиллар) ҳозирги Тошкент вилояти Бўстонлиқ туманининг Боғистон қишлоғида ўз даврининг тасаввуф илми пешволаридан бири саналган Шайх Умар Боғистоний хонадонида таваллуд топган. Онаси томонидан бобоси мавлоно Тождин Дарғамий ҳам кўзга кўринган дин пешволаридан эди.

Боғистон қишлоғи «боғлар ўлкаси» деб аталиб, у Тошкент вилояти Бўстонлиқ тумани Нанай ва Бурчмулла қишлоқлари оралиғида жойлашган. Бу ерда Боғистон Умар Валий мажмуаси ёки Мозори Шахмар бува зиёратгоҳи бўлиб, у Мозорсой ва Пском дарёлари кесишган жойда, қишлоқнинг ғарбий қисмида жойлашган [7: 89].

Тасаввуф аҳллари орасида Тошкент вилоятининг Боғистон қишлоғида туғилган Шайх Умар Боғистоний ҳам бор. У ўз даврининг йирик олими ва шайхи эди. Шайх Умар Боғистонийнинг туғилган йили номаълум, вафоти эса 691/1291 йилда юз берган [8: 270 – 272; 3: 5].

Шайх Умар Боғистоний илм ўрганиш ниятида Бухорога келади ва бу ерда Шайх Ҳасан Булғорий билан учрашиб, унга мурид бўлади. Шайх Умар Боғистоний уч йиллик хизмат ичида Ҳасан Булғорийдан таълим олади ва касбу камолот ҳосил қилади. У Шайх Ҳасан Булғорий қўлида валоят даражасини топгани туфайли ўз пири каби Шайх номига мушарраф бўлган [3: 6].

Шайх Умар Боғистоний тасаввуфда камолга етгандан кейин ватани Боғистонга қайтиб келади ва халқни тўғри йўлга, илму ирфонга тарғиб қила бошлайди.

У Шайх Хованд Тахурнинг отаси. Шайх Хованд Тахур тариқат илмининг илк сабоқларини ўз отасидан олган. Шайх Умар Боғистонийнинг насабномасига қараганда, ўн олти ота-бобо билан пайғамбаримиз Муҳаммад алайҳиссаломдан кейин чаҳорёларнинг иккинчиси – Ҳазрат Умар ибн Хаттобга бориб туташади.

Бу ҳақда Мавлоно Муҳаммад Қозининг «Силсилат ул-орифин ва тазкират ус-сиддиқин» асарида ҳам таъкидланган: «Бизнинг Ҳазрати Хожамиз (Хожа Аҳрор)нинг оналари Хожа Довуднинг қизлари бўлган. У Шайх Хованди Тахурнинг ўғиллари бўлган. У зот эса Ҳазрати Шайх Умар Боғистонийнинг фарзанди. Улар эса ўн олти восита ила Абдуллоҳ ибн Умар разияллоҳу анҳумага етишадилар. Хожа До-

Мақолада Шайх Хованд Тахур (XIV аср) ҳаёти ва фаолияти ўрта аср қўлёзма манбалари асосида тадқиқ этилган. Шайх Хованд Тахур ёдгорлик мажмуасидаги мақбара, масжид каби турли маданий иншоотларнинг қисқача тарихи баён этилган. Муҳими, Шайх Хованд Тахур мажмуасининг минтақа ислом маданиятида ўзига хос ўрин тутиши манбалар ёрдамида таҳлил қилинган.

В статье на основе рукописных источников изучены деятельность Шейх Хованд Тахура (XIV век). Кроме того, предлагается информация об истории мечети, мавзолея и других культурных сооружений Мемориального комплекса Шейх Хованд Тахура. А также исследован роль мемориального комплекса Шейх Хованд Тахура в исламской культуре Центральной Азии.

In this article, based on medieval sources studied activity of well-known representatives of Sufism Sheikh Hovand Tahir (XIV). In addition, given information on the history of the mosque, mausoleum and other cultural buildings of the Sheikh Hovand Tahir Memorial Complex. Also investigated the role of the memorial complex of Sheikh Hovand Tahir in the Islamic culture of Central Asia.

вуднинг оналари эса ота тарафдан саййида (саййидзода) бўлган. Шайх Хованди Тахурнинг оналари ҳам саййидлардан бўлган» [2: 41a].

Шайх Хованд Тахурнинг дунёга келишлари ва исмлари ҳақида турли ривоятлар мавжуд. Шундай ривоятлардан бирини XVII асрда яшаб ўтган олим Шайх ас-Сиддиқий (ваф. 1087/1676) «Ламаҳот мин нафаҳот ал-қудс» асарида шундай келтиради: «Шайх Зайниддин Кўйиорифон Тошкандий айтганларки, фарзанд талаб бўлганлар бизнинг мазоримизни зиёрат қилиб, шу ерда Яратгандан фарзанд тиласа, албатта ниятига етгусидир».

Шунга биноан Шайх Умар Боғистоний умр йўлошлари билан Шайх Зайниддиннинг мазорларига зиёратга келиб, қабрлари олдида Аллоҳ таолодан фарзанд сўраганлар. Вақт-соати келиб Аллоҳ таолонинг инояти билан улар фарзандли бўлишади. Шайх Умар уни Шайх Зайниддин мазорларига олиб борадилар. У ерда кабутарлар чақалоқни кўриб «ат-тахур, ат-тахур» деб сайрай бошлашади. Шайх Умар бунни туғилган ўғлига башорат деб билади ва чақалоққа «Тахур» дея исм қўяди.

Мазкур тарихий воқеани рус шарқшуноси А.Семенов 1914 ва 1916 йиллари ёзган мақолаларида ҳам таъкидлаган. Шайх Умар чақалоқни Зайниддин мақбарасига олиб келганда, бу ерда юрган бир тўда каптарлар ҳавога кўтарилади ва уларнинг

учиши, овозидан «тахур» сўзи қулоққа чалинади. Шайх Умар ўғлига қўйган Хованд исми ёнига Тахурни ҳам қўшади. Хованд сўзи «худованд» сўзининг қисқартмаси бўлиб, художўй деган маънони англатади. Шайх Хованд Тахур исмидаги калималар: «Хованд — «художўй, ходим»; Тахур — «ниҳоятда пок» дегани бўлиб, «ниҳоятда покиза ходим» ёки «ниҳоятда покиза ҳазрат» маъноларини ҳам англатади.

Ўрта аср тарихчиси Фахриддин Али Сафий Шайх Хованд Тахур ҳақида «...ўз отасининг тарбияти ва иноятининг сояси остида валоят аҳлининг олий даражасига етишиди...» [3: 11] деб ёзган. «Рашаҳот» асарида ёзилишича, Шайх Умар Валий Боғистоний камтарона ҳаёт кечириши билан одамларга ибрат бўлган. У деҳқончилик ва боғдорчилик ишлари билан шуғулланган ва ўз касб-коридан ҳалол тирикчилик қилган. У катта мулла ёки катта сўфий бўлишни ўзига шараф деб билмаган ва шуҳрат орқасидан қувмаган: оддий, бироқ ҳақиқий инсон бўлишга интилганки, биз бунни ўғли Хованд Тахурга қилган насиҳатидан кўрамыз.

Фахриддин Али Сафий «Рашаҳот» китобида унинг ўз ўғли Хованд Тахурга айтган қуйидаги сўзларини келтиради: «Тахур, мулла бўлма, сўфи бўлма, у бўлма, бу бўлма, мусулмон бўл» [8: 271]. Шайх Умар Валий Боғистонийнинг ушбу сўзлари айниқса, ҳозирги кунда ҳам ўз аҳамиятини йўқотмаган. Ушбу насиҳат ўлароқ Шайх Хованд Тахур соҳиб каромат шайхлар орасида юксак мақомга эришган.

Шайх Умар Боғистонийнинг бирор бир асар ёки китоб битганлари ҳақида маълумот йўқ. Лекин у зотнинг ҳикматли сўзлари ёзма ва оғзаки ҳолда сақланиб қолган.

Шайх Хованд Тахур аввал отасидан шариат ва тариқат билимларини ўрганади, мадрасада ўқийди. Кейинроқ билимини чуқурлаштириш мақсадида Аҳмад Яссавий авлодларидан бўлган Тенгиз Шайх олдида Туркистонга боради. Сўнг Шайх Хованд Тахур Бухорога йўл олади. У ерда ўша даврнинг машҳур олимлари билан мулоқотда бўлади ва Хожатгон тариқати ҳақида билимларни чуқур эгаллайди. Бухородан Тошкентга қайтиб келиб, бу ерда отаси каби одамларга илму маърифат, дину диёнатни ўргатади. Отаси каби ҳалол меҳнат қилиб деҳқончилик, боғдорчилик билан шуғулланади. Ҳозирда Шайх Хованд Тахур мақбараси мавжуд бўлган ҳудудда унинг ўзи бир қанча дарахтлар, набототлар эккани ва у ерларни кўкаламзорлаштиргани, шу билан қадим Тошкентнинг янада обод бўлишига ҳисса қўшгани ривоятларда келтирилади.

Шайх Хованд Тахур камтарона турмуш тарзи билан инсонларга ибрат намунаси бўлиш билан бирга қатор асарлар ҳам яратган. «*Рисола дар масойили шариат ва тариқат*» («Шариат ва тариқат масалалари ҳақидаги рисола»), «*Рисолаи даҳ шарт*» («Ўнта шарт ҳақида рисола»), «*Рисола дар аркони ислом*» («Ислом арконлари ҳақида рисола»), «*Рисола дар одоби тариқат*» («Тариқат одоби ҳақида рисола») каби асарлар унинг қаламига мансуб нодир манбалар ҳисобланади. Уларда ислом арконлари, инсоннинг покланиши ва камолга етиши, шариат ва тариқатнинг ўзаро муносабатлари баён этилган.

Шайх Хованд Тахур ҳақидаги маълумотлар бир неча манбаларда учрайди. Улардан XV ва XVII аср бошларида битилган Сайид Абдулаввалнинг «*Масмуот*» («Эшитилганлар»), Муҳаммад Қозининг «*Силсилат ул-орифин*» («Орифлар силсиласи»), Али Сафийнинг «*Рашиҳот айнил-ҳаёт*» («Ҳаёт чашмасининг қатралари»), Шайх Сиддиқийнинг «*Ламаҳот мин нафаҳотил-қудс*» («Табаррук шабадалардан лаҳзалар»). Булардан ташқари XIX асрда номаълум муаллифнинг икки бетдан иборат рисоласи ҳамда Муҳаммадjon Ўразаевнинг «Ҳазрати Шайх Хованд Тахур» номли бир бетли ўзбек тилидаги маълумотлари ҳам мавжуд. 1915 йилда эса, А.А.Семенов «Тошкентлик Шайх Хованд Тахур ва унга нисбат бериладиган кулоҳ» номли мақолани ҳам нашр эттирган.

XX асрнинг ўрталарида академик М.Е.Массон «Шайх Хованд Тахур» ёдгорлик мажмуасида тадқиқотлар олиб борган ва ўзининг китобида Шайх Хованд Тахур ва шу ном билан аталувчи ёдгорлик мажмуаси ҳақида маълумотлар берган. Ўзбек архитектори Абдужаббор Яҳёев ҳам мажмуадаги ёдгорлик биноларини ўрганиб мақолалар ёзган.

XIX асрда Тошкент шаҳрининг тўрт даҳасидан бири бўлган Шайхонтахур жанубдан Бешёғоч, ғарбдан Кўкча, шимолдан Себзор билан чегараланган. Бу тўртала даҳа ҳам мингбошилар ёрдамида бошқарилган. XIX аср ўрталарида Шайхонтахурда учта дарвоза (Кўймас, Кўқон, Қашғар), 48 та маҳалла, 70 та масжид, 3 та мадраса бўлганлиги энциклопедик китобларда айtilган [6: 398].

Шайх Хованд Тахур мақбараси атрофининг ободонлашиб, кенгайиши бевосита Хожа Аҳрор фаолияти йилларига тўғри келади. Муаррих Муҳаммад Солиҳхўжанинг ёзишича, Шайх Хованд Тахур мақбарасининг шимол тарафидан суви жуда мазали ариқ оқиб ўтган. Ариқ бўйидаги бир туп

чинор одамлар дам оладиган жой бўлиб, айрим беморлар шу чинор остига келиб, ният қилган ҳолда ариқдан сув ичганлар. Шайх Хованд Тахур қабри атрофи катта қабристон бўлиб, мақбара гумбазининг ғарб томонида, яъни қабристоннинг ўртасида бир неча хоналар ва ичида гумбаздан иборат пишқ ғиштдан қурилган чиллахона бўлган. Мазкур гумбазни Шайх Хованд Тахурнинг набираси Хожа Аҳрор бино қилдириб, унинг ўртасига бир тош лаҳз ўрнатган. Ўша пайтларда Шайх Хованд Тахур мақбарасидан то қабристонгача икки томони сарв дарахтли хиёбон бўлган [4: 174 – 175].

Бу ердаги масжиднинг Хожа Аҳрор тарафидан икки бор таъмирлангани хусусида «Тарихи жадидаи Тошканд» асарида батафсил ёзилган. Жумладан, муаллиф шаҳардаги Эшонқули додхоҳ мадрасаси қурилиши ҳақида тўхталганда шундай ёзади: «Сигир йилида (1256/1839–1840 йил) Эшонқули додхоҳ (*Эшонқули Додхоҳ – Тошкент ҳокими Лашкар бекларбегининг тўнғич ўғли. Отаси Тошкентда ҳоким бўлиб турган йиллари Туркистонда ҳокимлик қилган. Тошкент шаҳрида Юнусхон мазори яқинида ўз ҳисобидан мадраса қурдирган*) ушбу [Шайхонтахур] даҳасида бир мадраса бино қилдики, унинг жойлашган ўрни олдин бир таноб шаръий келадиган ҳовуз бўлиб, Хожа Аҳрор валий унинг тўрт томонини жоме масжид ва ийдгоҳ қилган эди. Лекин [масжиднинг асл] иморати Шайх Хованд Тахур асрида [бино бўлган] эди. Улардан сўнг Хожа Аҳрор икки марта таъмирлаган. Ҳовузнинг ғарб томони бутунлай хонақоҳ ва унинг олди айвон эди. Ҳовузнинг қолган уч томони эса бутунлай айвон бўлиб, устунлари ва тўсинлари шамшод дарахтидан, устунлари остига эса Ҳазрат Нурота тоғларидан келтирилган мармартошлар қўйилган эди. Юнусхон подшоҳ [мақбараси] гумбази қулаган зилзилада [1245/1829–1830 йил] жоме масжид ва [унинг] тўрт томонидаги иморатлар ҳам вайрон бўлган эди» [5: 38].

Эшонқули додхоҳ мадрасаси. Ушбу мадраса «Тарихи жадидаи Тошканд» асарида батафсил таъриф ва тавсифланган. Мадраса бинолари тўрт тарафдан бир-бирига қаратиб солинган, ўртада қолган бир таноблик қадимий Лангар ҳовузи Эшонқули додхоҳ буйруғи билан текисланиб, сахнга айлан-тирилган.

Юнусхон мадрасаси чорбоғида бир таноблик янги ҳовуз барпо қилинган. Лашкар бекларбеги Кайковус ариғига иккита тегирмон қурдириб, уларнинг даромадини шу мадрасага вақф қилган.

Ушбу билим юртининг қурилиши XIX асрнинг 40-йилларида бошланган, лекин ўша пайтда охирига етказилмаган. У кейинчалик 34 ҳужрали қилиб қуриб битказилди. Бу ҳужралар одатда анча тор ва қоронғи бўлиб, мадрасанинг шарқ томонида ўймакор ва нақшинкор эшиклари бўлган. Мадрасага кўплаб дўконлар, тегирмонлар ва бошқалар вақф қилингани сабабли у молиявий жиҳатдан яхши таъминланган эди.

Мазкур билим юртидан 1884 йилда рус-тузем мактаби, шўролар даврида киностудия сифатида фойдаланилган ва 1924 йилда умуман ёпиб қўйилган. 1964 йилга келиб, қаровсиз қолган мадраса бутунлай бузиб ташланган. Дарвоза ҳам зилзиладан қаттиқ шикастлангач, шаҳарни қайта қуриш ва кўчани кенгайтириш пайтида бузилган [1: 19].

Қалдирғочбий мақбараси. Қалдирғочбий мақбараси Тошкент шаҳридаги Шайхонтохур зиёратгоҳи таркибидаги тарихий-меъморий обидадир. Қалдирғочбий мақбарасига дафн этилган шахс ва обиданинг бунёд этилиши ҳақида турли маълумотлар мавжуд. Бу ерда олиб борилган ўрганишлар мақбаранинг XV асрда қурилганини кўрсатади.

Мақбара катта яхлит хонадан иборат. Гумбази чодирсимон (пирамидасимон) шаклда бўлиб, меъморий услубига кўра обидадан ўзига хослиги билан ажралиб туради.

Қалдирғочбий шахсияти ҳақида муаллифлар бир қанча маълумотларни бериб ўтганлар. Муҳаммад Солиххўжанинг маълумотида кўра, у машҳур Дашти-қипчоқ шахзодаси Қалдирғочбий бўлиб, мутасаввиф олим Шайх Умар Боғистонийнинг издош (мурид)ларидан бири бўлган. Қалдирғочбий умрини тоату ибодатда ўтказган. Шайх Умар авлодларига ихлоси баландлиги сабабли ўзини Шайх Хованд Тахур ёнига дафн этилишини васият қилади. Шу тарзда мажмуа ҳудудида Қалдирғочбий ёдгорлиги вужудга келади.

Маълумотларга кўра, Қалдирғочбий Сирдарё ортида яшовчи Жета қабиласига мансуб Қалдирғоч лақабли аслзода киши. Халқ ривоятига қараганда, у мақбара ҳудудида ўзига чодир қурдирган. Орадан бир оз вақт ўтгач, қалдирғочлар чодир устига ин қуради. Ушбу аслзода қалдирғоч болаларини учирма қилмагунича чодирни буздирмай, сақлаб қолади. Қалдирғочларга кўрсатган меҳри учун ҳам шу ном билан машҳур бўлган дейилади. Ушбу ривоятларга асосан, одамлар мақбарани «Қалдирғочбой» ва «Қалдирғочбий» номлари билан атаб келганлар.

Тадқиқотчилар Қалдирғочбий шахсини Толеби (1663–1756) номи билан атаб, уни Жамбул вилоятида туғилган уйсун улусига мансуб бийлардан эканини таъкидлайдилар. Толебининг машҳур бўлишига сабаб қозоқ халқини қўшни халқлардан ўртак олиб ерни ўзлаштиришга, кўчманчи ҳаёт ўрнига ўтроқ умр кечиришга даъват этгани бўлди.

Қалдирғочбий мақбараси илк бор 1912 йилда таъмирланган. Мақбаранинг ташқи гумбази, унинг остидаги думалоқ қисми қайта қурилган.

Шўролар даврида мақбара турли мақсадларда фойдаланилган. Дастлаб устахона, кейинчалик, омборхона бўлган. Мустақиллик йилларида эса мақбара қайта таъмирланиб, сўлим зиёратгоҳга айлантирилди.

Аврат масжиди. Шайх Хованд Тахур мақбараси билан Қалдирғочбий мақбараси ўртасида «Аврат» масжиди бўлиб, у 1873 йилда қурилган эди. Унинг қурилиши 1908–1910 йиллар мобайнида наманганлик Ҳожимат эшон томонидан ниҳоясига етказилади, айвон қурилади ва масжид иккала мақбарага етиб турадиган даражада қилиб битказилади. Масжид 1966 йилги зилзилада қаттиқ шикастлангач, бузиб ташланган.

Масжиднинг ҳовлисида, шарқ томонда катта бўлмаган минора ҳам бўлган. Ҳожимат эшоннинг ўзи ҳам шу ерда дафн қилинган. У ўзини Қалдирғочбий авлодидан ҳисоблаган [1: 23].

Шайх Хованд Тахур мақбараси. Шайх Хованд Тахур милодий 1355 йилда вафот этган ва Тошкент шаҳрида дафн қилинган. Унинг қабри устига XV аср бошларида Хожа Аҳрор Валий томонидан мақбара қурилган.

Шайх Хованд Тахур мақбараси икки хонадан иборат. Биринчи хонада Шайх Хованд Тахурнинг қабри жойлашган. Бу қабр усти шўролар инқилобига қадар қабрпўшлар билан ёпиб қўйилар эди. Қабрининг олд томонида сарв дарахти бўлиб, ҳозирги кунда у қуриб қолган. Хожа Аҳрор Валий томонидан қурдирилган мақбара ёмон ҳолга келиб, бузилиб кетгач, XVI асрда олдинги пойдевор устига қайта мақбара қурилади.

Иккинчи хилхонада ўзларини Шайх Хованд Тахур авлодидан ҳисоблаган XVIII асрнинг иккинчи ярмида Тошкент ҳокимлари бўлган Юнусхўжа ва унинг ўғли Султонхўжаларнинг қабрлари мавжуд.

1910–1912 йилларда мақбара наманганлик Ҳожимат эшон маблағи эвазига қайта таъмирланган, гумбази темир билан қопланган.

Мазкур мақбара масжид, мадраса, чилахона, қабристондан иборат бўлган ва зилзилалар натижасида бузилиб кетган ёдгорлик мажмуасининг бир қисми ҳисобланади. Юртимиз мустақилликка эришгач, 1996 ва 2009 йилда мақбара қайта таъмирланган.

Хулоса қилиб айтганда, Тошкент шаҳри Шайхонтохур туманида жойлашган Шайх Хованд Тахур мақбараси муқаддас зиёратгоҳга айланган. Ушбу ёдгорлик мажмуаси асрлар давомида Марказий Осиёдан ташриф буюрувчи зиёратчилар билан гавжумдир. Зеро, ушбу минтақа аҳолиси доимий равишда зиёрат учун борадиган муқаддас қадамжолар руҳий покланиш ҳамда маънавий юксалиш масканлари ҳисобланади.

Улуғ аллома-ю авлиёларнинг қадамжоларига бориб, уларни зиёрат қилиш ва шундай азиз масканда тоат-ибодат қилиб, улар орқали Яратгандан ўз ниятларини қай ҳолатда сўраш қоидалари омма орасида кенг тарқалган. Қолаверса, қуйидаги ҳадиси шарифда ҳам қабрларни зиёрат қилиш таъкидланган: *«Қабристонларни зиёрат қилиб туринглар, зеро, у охиратни эслатади. Охиратни эслаш эса кишини ёвузликдан узоқлаштириб, эзгуликка яқинлаштиради»*.

Қадамжо ва зиёратгоҳларга бориш, уларни эъзозлаш диний қадриятлардан бири бўлиб, аҳолини ахлоқий ва маънавий фазилатлардан, тарихий ва маданий меросдан баҳраманд қилади. Шунинг учун ҳам зиёратгоҳлар халқимиз томонидан ҳамisha қадрлаб келинади.

Тошкент шаҳридаги Шайх Хованд Тахур ёдгорлик мажмуаси ва бу ердаги осори атиқалар халқимиз тарихи, руҳий оламининг бойлиги, ниҳоят, минтақа ислом маданиятида ўзига хос ўрин эгаллашидан далолат беради.

Бугунги кунда Шайхонтохур мажмуаси ҳудудида Ўзбекистон халқаро ислом академияси жойлашган. Талабалар бу ерда ҳам назарий, ҳам амалий билимларини бойитиб бориши учун имкониятлар мавжуд.

Фойдаланилган манба ва адабиётлар рўйхати:

1. Исломов З., Мақсудов Д. Шайх Хованд Тахур ёдгорлик мажмуаси. – Т.: «Тошкент ислом университети» нашриёт-матбаа бирлашмаси, 2015.
2. Мавлоно Муҳаммад Қози. «Силсилат ул-орифин ва тазкират ус-сиддиқин». ЎзР ФА

Шарқшунослик институти Қўлэмалар фонди. Қўлэзма № 6114.

3. Маҳмуд Ҳасаний, Каромат Қиличева. Шайх Хованди Тахур. – Т.:2004.

4. Султонов Ў. Муҳаммад Солиххўжа ва унинг «Тарихи жадидаи Тошканд» асари. – Т.: «Ўзбекистон», 2007.

5. Султонов Ў. Тошкент масжидлари тарихи. –Т.: «Янги аср авлоди», 2010.

6. Тошкент. Энциклопедия. – Т.:1984.

7. Тошкент атрофлари бўйлаб – По окрестностям Ташкента – Round outskirts of town Tashkent / Составители: В. Артемьев, А.Урманова при участии Н.Нижевской, В. Газиева. – Т.: Ташкентбошпланланти, 2012.

8. Фахруддин Али Сафий. Рашаҳоту айнилҳаёт (Оби ҳаёт томчилари) / Нашрга тайёрловчилар М. Ҳасаний ва Б. Умрзоқ. – Т.: Абу Али ибн Сино, 2004.

Ne'matullo MUHAMEDOV,

*O'zbekiston xalqaro islom akademiyasi doktoranti,
tarix fanlari nomzodi, dotsent.*

